

Phần 5

Olivia Lockhart-Griffin tự hỏi liệu làm công việc hướng nghiệp có phải là một ý hay hay không. Phòng hướng nghiệp trường cấp ba đã liên lạc với chị hai tuần trước để sắp xếp công việc và trong lúc mềm lòng, chị đã đồng ý. Cô nữ sinh cấp ba ngồi trước mặt chị trông non choẹt, nhưng đôi mắt ngời sáng vẻ thành thật và sắc sảo. Olivia từng tin vào hệ thống công lý khi ở vào tuổi của cô bé đó, và đến giờ chị vẫn vậy. Điều khác biệt là sau nhiều năm đúc kết kinh nghiệm, chị đã nhận thức được rõ những điểm yếu cũng như điểm mạnh của hệ thống luật pháp.

“VẬY cháu muốn làm luật sư hả?”. Olivia liếc nhìn tên cô gái trên tờ giấy. “Allison?”, chị thêm vào Allison Cox. Cox. Cái họ nghe quen quá.

“Vâng, thưa thẩm phán, cháu rất muốn”, Allison nói, ngồi thẳng lưng lên.

“CÓ BẤT KỲ LÝ DO GÌ ĐẶC BIỆT KHÔNG?”. Olivia hỏi.

Cô gái hồi hộp vén tóc ra sau vành tai. “Cháu hy vọng học được cách dùng luật để giúp đỡ những người không có nhiều sự lựa chọn”.

Olivia gật đầu. Có vẻ như cô bé này đang có tâm sự riêng, tuy nhiên, Olivia không có thời gian để đào sâu vấn đề đó ngay lúc này. Chị phải đến tòa án. “Bác sẽ đến làm việc ở tòa vào buổi sáng để lắng nghe và xử lý rất nhiều vụ. Cháu có thể ngồi ở dãy bàn dành cho ban hội thẩm gần thư ký tòa. Chúng ta sẽ có buổi giải lao ngắn vào khoảng mười giờ, rồi nghỉ để ăn trưa lúc mười hai giờ. Bác có hẹn ăn trưa với mẹ bác. Cháu được chào đón tham gia với chúng tôi nếu muốn, và rồi chúng ta sẽ quay lại tòa khoảng một giờ ba mươi”. Chị mỉm cười với Allison, cô bé gật đầu. “Tùy theo từng vụ án, nhưng bác thường kết thúc một ngày làm việc vào lúc bốn giờ. Bác ở lại để đọc hồ sơ vụ án cho ngày kế tiếp, nhưng khi đó cháu có thể về trước”.

Allison viết một ký hiệu trên bìa giấy vàng. “CẢM ƠN BÁC ĐÃ CHO CHÁU CƠ HỘI”.

“KHÔNG CÓ GÌ. CÓ ĐIỀU GÌ CHÁU MUỐN HỎI TRƯỚC KHI CHÚNG TA BƯỚC VÀO PHÒNG XỬ ÁN KHÔNG?”.

Cô bé mỉm cười, vẻ thăm dò. “Cháu... cháu đã hỏi tư vấn viên xem cháu có được đặc cách làm việc với bác không. Có lẽ bác không nhớ điều này, nhưng khoảng ba năm trước bố mẹ cháu đã đến phiên xử của bác, lúc ấy họ xin ly hôn”.

Thì ra đây là lý do tại sao cái họ nghe rất quen với Olivia. Bây giờ thì chị đã thật sự nhớ lại cặp đôi đó và trường hợp xin ly hôn của họ.

“Bố mẹ quyết định chia nhau chăm sóc chị em cháu. Bác nói bác không thích Eddie và cháu cứ cách vài ngày lại phải di chuyển giữa nhà bố và nhà mẹ vì thế bác trao nhà cho chúng cháu và buộc bố mẹ phải luân phiên đến thăm”.

Olivia mỉm cười. “Bác nhớ rồi. Nhưng những quy tắc nghề nghiệp không cho phép bác bàn luận về bất kỳ vụ nào, vì có khả năng các bên lại kêu nhau ra tòa đứng trước mặt bác lần nữa”.

Allison gật đầu. “Họ đã cưới lại rồi, bác biết không?”.

Olivia không biết, nhưng chị rất vui khi nghe tin này. “Thật tuyệt”. Nhìn đồng hồ, chị đứng dậy và tay lấy chiếc áo choàng đen. Mặc áo vào, chị rời khỏi chiếc ghế bành. Allison theo sau chị và Olivia giới thiệu cô bé với thư ký tòa, người sau đó hộ tống cô bé đến chiếc ghế găng ghế của quan tòa.

Các vụ án diễn ra theo lịch trình buổi sáng hôm đó có lẽ đã giúp Allison mở mang rất nhiều điều hơn hẳn những gì cô bé từng đọc hoặc thấy trên tivi. Những vụ về phân chia việc nuôi dưỡng, chăm sóc con cái luôn khiến trái tim Olivia tan nát. Theo luật lệ của bang, họ phải giao con cho người nào gần gũi với con cái nhiều nhất, miễn là đứa con được an toàn và chăm sóc tốt. Hầu hết mọi trường hợp, người mẹ luôn được quyền nuôi con. Nhiều khi Olivia không ngại thừa nhận rằng chị muốn nhắc nhở những ông bố, bà mẹ trẻ và bắt họ ngẫm nghĩ kỹ về những gì họ đã gây ra cho bản thân mình và cho con cái. Thường thì tâm trí họ bị ma túy hoặc rượu làm cho hồng lét, thối nát. Và đáng buồn thay, chị nhận thấy những gì mình nói chẳng lọt được vào tai họ. Dĩ nhiên là chị cũng xử những vụ khác, nhưng chỉ khi chúng là những vụ thực sự khó khăn.

Olivia để ý thấy Allison ghi chú rất nhiều thứ và chị có thể mừng tượng ra những gì cô nữ sinh lớp 12 đang suy nghĩ khi nhìn vào cuộc sống tẻ nhạt, bệ rạc của những người đang đứng trước mặt cô.

Không lâu sau khi phiên tòa diễn ra, Charlotte Jefferson-Rhodes nghiêng người ngồi vào chiếc ghế dài phía sau khán phòng. Bà nhanh chóng lôi ra đồ đan len của mình. Olivia mỉm cười. Charlotte là một thợ đan len lâu năm. Bà là một người rất khác biệt, nổi bật trong từng phương diện, và sự ngưỡng mộ của Olivia dành cho bà càng lúc càng tăng.

Olivia nhớ lại chuyện mẹ mình và bạn bè của bà đứng lên chịu trách nhiệm về mặt pháp lý cho một trung tâm y tế mới trong thành phố. Chỉ đến khi dân cư lâu năm của thành phố biểu tình và xảy ra vụ bắt giữ, hội đồng thành phố mới trả lời. Chuyện bắt giữ Charlotte truyền nhanh hơn bệnh thủy đậu trong cộng đồng bé nhỏ của họ. Không lâu sau đó, hội đồng đã ban bố nhân nhượng cho phép thành lập cơ sở y tế trong thành phố.

Điều đáng nói là chính trung tâm y tế đó đã cứu sống sinh mạng của Jack. Chồng của Olivia chịu nhiều đau đớn vì một cơn đau tim vào năm trước, và các

nhân viên cấp cứu y tế nói rằng nếu họ phải chuyển anh suốt một đoạn đường dài đến Bremerton, ắt hẳn Jack đã không còn sống sót.

Vào thời gian diễn ra cuộc biểu tình, Olivia đã rất xấu hổ vì mẹ. Giờ thì chị mãi mãi ghi nhớ công ơn của Charlotte cùng với bố dượng mình là Ben và bạn bè của họ, vì họ đã dám đứng lên đấu tranh có được một trung tâm y tế ở vịnh Cedar.

Olivia đã quen nhìn thấy mẹ mình đến ngồi trong phòng xử án, dù bà không còn ghé qua thường xuyên như trước nữa. Kể từ khi Ben Rhodes bước vào cuộc đời Charlottel bà có nhiều việc làm thay vì đến ngồi và lắng nghe Olivia phán quyết.

Đồng hồ điểm mười hai giờ, phiên tòa giải lao ăn trưa. Allison và Charlotte đến gặp Olivia - lúc ấy vẫn còn ngồi trên ghế thẩm phán, và Olivia giới thiệu họ với nhau.

“Cháu không ngại đi ăn trưa với chúng tôi chứ?”. Olivia hỏi cô gái trẻ. Chị không nghe nghĩ Allison sẽ đồng ý, và đúng là như thế. Họ hẹn gặp lại nhau lúc một giờ ba mươi.

“Con bé đáng yêu làm sao”, Charlotte nói sau khi Allison xin phép rời đi.

“Dạ, phải”, Olivia nói. “Mẹ muốn ăn trưa ở đâu?”. Nơi yêu thích của chị luôn là nhà hàng Hải Đăng. Olivia nhớ nơi đó nhiều hơn mình tưởng.

“Nhà hàng Work - Roll thì thế nào?”. Charlotte nói. “Grace nói với mẹ rằng Maryellen thích mì gà với nước sốt nóng, mẹ nóng lòng muốn thử quá”.

“Nghe ngon miệng nhỉ”, Olivia vừa thầm cảm ơn mẹ mình đã không đề nghị đi nhà hàng Taco Shack, nhà hàng ruột của Jack. Chị đã ăn nhiều lần món taco và enchiladas đến phát ngán.

“Nhắc tới Grace, gần đây con có gặp cô ấy không?”. Charlotte hỏi khi họ bước ra khỏi trụ sở tòa án để đến bãi đỗ xe nằm phía sau.

“Cô ấy bận lắm, con và cô ấy cả tuần nay chưa nói chuyện với nhau lần nào. Cô ấy tạm thời phải bỏ lớp thể dục nhịp điệu vào tối thứ tư nữa”.

“Trời, cả hai đã cùng nhau học lớp đó nhiều năm rồi”, Charlotte nói. “Chuyện gì xảy ra vậy? Cliff giữ rịt cô ấy bên mình sao?”.

“Không phải đâu mẹ”. Dùng điều khiển, Olivia mở khóa cửa xe và mở cửa phía phải xe cho mẹ mình.

“Không phải thế đâu. Cô ấy phụ giúp Jon và Maryellen nhiều lắm. Kelly cũng đang mang thai nữa, mẹ biết mà”. Olivia trượt vào ngồi sau vô lăng. “Grace cho người khác thuê ngôi nhà của mình trên đường Rosewood và mẹ sẽ không tin người thuê là ai đâu. Là gia đình Randalls đó! Mẹ có nhớ họ không?”.

Charlotte không biểu lộ thái độ gì, Olivia nói thêm. “Mẹ có đến tòa án vào cái ngày con từ chối một vụ ly hôn đấy, mẹ nhớ không? Đó là một cặp vợ chồng, anh chồng làm bên hải quân. Hình như giờ họ đã có một đứa con và khi đi tìm nhà thuê thì Grace gặp họ. Grace vẫn còn nhớ vụ xin ly hôn đó. Rồi trong lúc đang nói chuyện với cô vợ, thành linh họ nhắc đến tên con. Đó là khi Grace nhận ra cặp vợ chồng ấy. Thế giới thật nhỏ bé phải không? Grace chỉ muốn con biết rằng mọi chuyện giữa vợ chồng họ đã xuôi chèo mát mái”.

“Tin tốt lành đấy. Maryellen thế nào rồi?”. Charlotte hỏi, hướng sự quan tâm đến con gái của Grace.

“Con bé khỏe, đặc biệt tuần vừa rồi bố mẹ Jon đã đến nhà Maryellen và như Grace bảo với con, thì điều đó tạo nên sự đổi thay rất lớn”.

“Trước đó gia đình của Jon ở đâu?”. Charlotte hỏi. “À mà thôi, giờ họ cũng ở đây rồi, và mẹ biết Maryellen và Jon chắc rất biết ơn sự giúp đỡ đó. Vài đứa trẻ gặp rắc rối khi đến với thế giới này. Đó là lý do tại sao Chúa tạo ra ông bà cho chúng trước”.

Olivia mỉm cười nhìn mẹ. Chị cho xe ra khỏi bãi đỗ xe và phóng thẳng xuống đường Harbor hướng về nhà hàng Trung Hoa.

“Còn Jack sao rồi? Có khỏe không? Mẹ hy vọng là nó không làm việc quá sức để dẫn đến bị đau tim lần nữa”, Charlotte nói tiếp.

Đề cập đến chồng mình, Olivia phải cười. “Anh ấy ương bướng lắm. Anh ấy đã quay lại làm việc toàn thời gian rồi”.

Chân mày Charlotte nhướng lên. “Mẹ tưởng con sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa chứ”.

Giá mà Olivia có thể điều khiển được Jack. “Con không thể ngăn anh ấy được. Giờ thì anh ấy có phụ tá biên tập rồi, và anh ấy đã luôn về nhà mỗi tối lúc gần năm giờ - nếu sắp xếp được thời gian. Anh ấy sụt mất gần mười bốn ký, nhưng con thì là anh ấy phải đánh vật một thời gian dài mới giảm được từng ấy cân đấy”.

“Mẹ nghĩ thỉnh thoảng nó cũng lén lút qua mặt con đấy”, Charlotte thì thầm.

Đó chỉ là lời nói giảm, nói tránh. Thật sự Jack qua mặt Olivia rất nhiều lần - nhưng không còn thường xuyên như trước nữa. Cảm ơn Chúa, cơn đau tim đã khiến anh sợ chết khiếp và tránh xa những món ăn như thịt băm lẫn pho mát. Tuy vậy, thỉnh thoảng Jack cũng ăn một tô kem và vài cái bánh ngọt, nhưng nói chung, Olivia cũng phải thầm phục khả năng tự kiểm soát của Jack rất đáng nể và ấn tượng.

“Chuyện của mẹ và dượng Ben thế nào rồi?”.

Olivia hỏi khi họ đã tới bãi đỗ xe của nhà hàng Work - Roll.

“Mẹ vừa hay tin về David, con trai của Ben”, Charlotte nói khi bà bước xuống xe. “Con nhớ nó chứ?”.

Olivia làm sao quên được David Rhodes. Đứa con trai út của Ben đã nhờ chị ra tay giải quyết vụ anh ta lái xe ẩu và bị phạt khi đến vịnh Cedar. Sự từ chối của chị đã khiến anh ta khó chịu.

Cuộc trò chuyện tạm dừng trước khi họ bước vào nhà hàng. Khi đã ổn định chỗ ngồi và nhâm nhấp trà, họ tiếp tục câu chuyện dở dang. Món mì gà với nước sốt nóng mà họ gọi đang được chế biến trong bếp.

“Lúc này mẹ đề cập đến David Rhodes”, Olivia nói.

“Ừ, phải”. Charlotte với tay cầm chiếc ví và lấy ra một chiếc khăn ăn bằng vải lanh, chầm chầm nhẹ nhàng vào khoe miệng bà. “Nói ra thì buồn, chứ con trai của Ben khiến ông ấy thật xấu hổ. Ông ấy cảm thấy như lên cơn đau tim khi biết David tiếp cận con vì chuyện bị phạt lái xe ẩu. Ông ấy xấu hổ lắm”.

Theo quan điểm của Olivia đó là lỗi nhỏ nhất trong số những điều tệ hại mà David đã gây ra. Chị sẽ không bao giờ quên và tha thứ cho chuyện anh đã cố lừa gạt mẹ mình hàng ngàn đô la. Nếu không nhờ Justine tinh ý, hẳn đã lấy được tiền và chuồn êm. Sau vài phút nói chuyện, mẹ chị đã xuôi tai mà viết cho anh ta tấm séc. Họ hẹn gặp nhau và ăn trưa ở nhà hàng Hải Đăng, chỉ hai người họ thôi, nhưng thật may mắn là Justine đã rất cảnh giác. David thật sự thất vọng vì Justine đã cướp lấy tấm séc đó ra khỏi tay anh ta. Đó cũng là buổi chiều mà anh ta phải nhận vé phạt cho tội lái xe ẩu. Đáng lẽ ra anh ta nên bị phạt phải chịu sự giám sát dài hạn khi lái xe ấy chứ, Olivia nghĩ.

“David thật sự có nhiều vấn đề đấy”, Charlotte nói, “nhưng mẹ cảm thấy nó đang cố gắng thay đổi”.

Olivia chỉ tin khi nào chị tận mắt nhìn thấy sự thay đổi đó.

“Tuần rồi Ben nhận được tấm séc từ David, nó trả lại bố mình một ngàn đô đã mượn mấy năm trước”.

Tin này nghe có vẻ khả quan đây. Có lẽ David Rhodes đã rút ra được bài học kinh nghiệm. Dù vậy, Olivia vẫn còn khá nhiều thành kiến với hắn.

“Ben không nói gì nhiều, nhưng mẹ có thể thấy rằng ông ấy đã rất vui”. Charlotte tươi cười. “Mẹ rất đau buồn khi thấy Ben buộc phải xa lánh con trai mình. Mẹ biết điều đó làm ông ấy khó chịu và nghĩ ngợi nhiều lắm, dù ông ấy không nói ra điều ấy với mẹ”.

“David là người trưởng thành rồi mà mẹ. Anh ta sẽ không thay đổi được đâu. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, trừ phi có chuyện gì dữ dội lắm thì mới mong anh ta thay đổi được”.

Charlotte nhấp một ngụm trà. Rồi tình cờ, như thể bàn luận về thời tiết, bà nói. “Anh trai con cũng là người như thế, nó cũng sẽ không thay đổi”.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Olivia. Vậy là mẹ chị đã biết. Will sống ở Atlanta cùng với vợ. Họ không có con, và nếu nhìn từ bên ngoài, cuộc hôn nhân của họ có vẻ bền vững và hạnh phúc, nhưng Olivia biết rằng họ cũng gặp nhiều vấn đề như bao cặp vợ chồng khác. Trong đó có vấn đề mà chị nghi ngờ có liên quan đến bản tính của anh trai mình. Chị chưa bao giờ nói với mẹ chuyện mà chị mới biết được gần đây thôi. Làm sao chị có thể nói cho bà Charlotte biết được chứ? Nhưng dường như Charlotte biết rất rõ nhược điểm của con trai mình.

Olivia thất vọng vì Will không biết bao nhiêu lần. Không lâu sau khi Grace phát hiện ra Dan, người chồng đầu tiên của mình tự vẫn chết, Will đã liên lạc với Grace. Và rồi Grace và Will đã dính vào mối quan hệ không chính đáng qua thư điện tử.

Will đã làm Grace mê muội, anh nói dối Grace rằng mình sắp ly hôn. Hoàn toàn không thể trách được Grace. Chị đã không cưỡng lại được vẻ lịch lãm của Will và hết sức ngây thơ trước những nguyên do tại, bị, vì, bởi” mà Will đưa ra. Grace nhất mực tin tưởng Will - và suýt đánh mất Cliff cũng vì những lời dối trá ích kỷ của Will.

“Will không phải là một ông chồng tốt”, Charlotte lầm bầm. “Mẹ rất buồn khi phải nói thế. Georgia viết thư cho mẹ và nói rằng nó chịu đựng đủ rồi. Will lại lén lút quan hệ với một đồng nghiệp. Georgia quyết định viết đơn ly hôn”.

Chuyện anh trai mình ngoại tình không khiến Olivia sững sốt. “Con rất tiếc khi nghe những chuyện như thế này”.

“Mẹ đã gọi điện nói chuyện với Will”, Charlotte nói tiếp. “Georgia đã dọn ra ngoài, nhưng dường như nó vẫn nghĩ rằng vợ mình sẽ đổi ý và quay về. Hình như lúc trước Georgia đã từng một lần bỏ ra ngoài rồi”.

Cô phục vụ bàn mang thức ăn và hai cái chén ra. Khói bốc lên nghi ngút từ đĩa mì ngập trong nước sốt cay nồng, trên mặt là bông cải xanh và mấy miếng thịt gà xắt mỏng. Dù món ăn thơm phức, Olivia cũng không còn lòng dạ nào mà thưởng thức nữa, con thèm ăn đã biến đi tự lúc nào.

“Lần này Georgia sẽ không thay đổi quyết định nữa”, Charlotte nói điềm tĩnh. “Mẹ cũng đã trò chuyện với nó, và nhận thấy sự quyết tâm trong giọng nói của nó. Mọi thứ đã kết thúc và thẳng thắn mà nói, mẹ không hề trách nó”.

Olivia rất buồn khi biết rằng anh trai mình đã tự tay phá hủy cuộc hôn nhân với Georgia. Chị cũng còn rất giận anh mình vì những chuyện đã gây ra cho Grace. Hình như anh ấy nghĩ Olivia sẽ không bao giờ biết được những việc làm dối trá của mình nhưng sự thật thì chị biết hết, và chị sẽ cho anh trai biết chị giận đến mức nào. Anh ấy gạt bỏ lời khuyên của Olivia, với hàm ý chị đi quá giới hạn được phép. Theo quan điểm của Will, việc này không liên quan gì đến Olivia cả. Nhưng có đấy, và Olivia không bao giờ quên những chuyện anh ấy đã gây ra cho người bạn tốt nhất của mình.

Khi họ không còn bàn về chủ đề những ông con trai chúng nào tật nấy - David và Will - Charlotte và Olivia lên kế hoạch cho lễ phục sinh. Mọi người sẽ đến nhà Olivia ăn tối, nhưng Charlotte đã lập kế hoạch ăn kết hợp bữa sáng và trưa vào buổi sáng ngày Lễ phục sinh, theo những buổi lễ ở nhà thờ. Bà sẽ nướng bánh quế cuộn, món yêu thích của Ben và Jack.

Charlotte và Olivia tán gẫu về vài bà bạn cũng thích đan len của Charlotte khi họ ăn trưa xong. Sau đó Olivia trả tiền và họ quay trở về trụ sở tòa án.

Allison thuyết phục bản thân mình phải tin vào hai điều: Anson sẽ quay về trước lễ tốt nghiệp và cô bé sẽ nhận được tin tức từ cậu trước lễ Phục Sinh. Càng nghĩ, cô càng thấy vững tin. Anson sẽ gọi điện cho cô ngay trước lễ Phục Sinh. Cô bé biết chắc là như vậy. Cô cảm nhận được điều đó và sống với niềm hy vọng đó.

Một ngày ở tòa án với thẩm phán Lockhart - Griffin đã giúp Allison mở mang được nhiều điều. Người ta hay làm những chuyện ngu xuẩn và rồi dường như bị sốc khi phải đứng lãnh trách nhiệm trước tòa.

Anson không giống những người từng đứng đối diện với thẩm phán. Anh đã không ngừng cố gắng hết mình để hoàn thiện bản thân. Nhưng đổi lại mọi chuyện lại như một cú đâm giáng vào mặt anh ấy. Không ai tin anh ấy vô tội. Phải, anh ấy rất giận và thất vọng với gia đình Gunderson - vì họ đã sa thải anh - nhưng điều đó không có nghĩa là anh ấy châm lửa đốt nhà hàng của họ.

Allison ngồi trên giường và xem xét tỉ mỉ những dòng chú thích ngắn gọn mà cô bé đã ghi lại khi ngồi trong phòng xử án. Có tiếng chuông điện thoại, cô để cho Eddie nghe máy vì cậu bé luôn cho rằng nhiệm vụ của mình là kiểm tra các cuộc gọi đến. Thằng em này khá là dễ thương, nhưng đôi khi nó thật sự là một đũa rắc rối.

“Allison!”, nó hét lên như thể chị mình bị điếc. “Có người gọi cho chị đó”.

“Ai vậy?”

“Anh nào ấy. Không cho em biết tên”.

Ngập ngừng, Allison nhắc ống nghe trong phòng mình lên. Cô bé nói qua ống nghe với em trai. “Dập ống nghe của em xuống ngay, Eddie”.

Khi tiếng cách vang lên, cô bé mới bắt đầu nói, “A lô”, bằng một giọng lãnh đạm, hờ hững.

“Allison”.

Trái tim cô bé như ngừng đập. Anson đang gọi cho cô.

“Anh ở đâu vậy?”, cô bé hỏi, hai tay cầm chặt ống nghe.

“Anh không thể nói được”.

“Anh ổn cả chứ?”.

“Ừ, cũng được”.

Cô bé không chắc cậu ấy có ổn như cậu đang nói không.

“Anh, muốn được nghe tiếng em”, cậu ta nói. “Anh biết chuyện đã xảy ra ở nhà hàng Hải Đăng. Mọi người đều nghĩ là do anh làm phải không?”.

Cô bé không thể nói dối. “Phải”.

Anson lặng người đi một lúc lâu. “Anh thề với em đây, Allison, không phải anh làm đâu”.

“Em tin anh”. Thật khó mà nói chuyện với cục nghẹn ở ngay cổ họng. Vui mừng vì nhận được điện thoại từ Anson, cô bé gần như nhảy bật ra giường. “Làm thế nào mà anh qua mặt được Eddie vậy?”. Câu hỏi này thật điên rồ khi còn nhiều điều khác quan trọng hơn gấp bội.

“Anh nhờ một người bạn gọi trước. Anh dùng điện thoại di động dùng một lần rồi bỏ. Không ai có thể lần ra được đâu. Anh không muốn em gặp rắc rối”.

“Anh có cần gì không?”.

“Không... Chỉ cần nghe được giọng em thôi. Anh biết nếu được nghe tiếng em, anh sẽ ổn ngay ấy mà”.

“Em cũng vậy”, cô bé nói không kịp thở. Cô nóng lòng muốn nói với anh rằng cô nhớ anh nhiều như thế nào và phải đến trường mỗi ngày và bảo vệ anh trước dư luận khó khăn ra sao. Tuy nhiên, cô bé hiểu Anson không cần nghe chuyện như thế. Rắc rối của anh còn nặng nề hơn của cô nhiều.

“Khó cho em lắm phải không?”, cậu ta hỏi. “Cảnh sát trưởng có thẩm vấn em không?”.

“Có. Em... kể với họ về chuyện anh đến cửa sổ phòng em tối hôm đó”.

“Không sao đâu - em phải kể ra sự thật mà”.

“Anh... người anh có mùi khói. Lúc đó em buồn quá nên không nhận ra ngay... Em... em đã không khai báo chuyện đó với Cảnh sát trưởng”.

Anson không hề bình luận hay giải thích về điều cô vừa tiết lộ. Thay vào đó, anh hỏi. “Có lệnh bắt giữ anh không?”.

“Không”. Cô bé hạ thấp giọng đề phòng trường hợp Eddie nghe lén. “Nhưng Cảnh sát trưởng nói rằng anh... anh là người bị tình nghi”.

Cậu ta có vẻ nhẹ nhõm khi nghe thế. “Cho dù ai đó có nói gì với em, Allison ạ, anh thề anh không phải là kẻ phóng hỏa”.

“Em biết”. Cô bé nhắm mắt và nín thở, như thể điều đó sẽ giữ anh lại gần mình hơn. Rồi cô tự hỏi liệu anh có lý do đặc biệt gì khi liên lạc lại với cô, rằng anh có cần cô giúp đỡ gì không. “Em gửi một ít tiền cho anh nhé?”.

“Không cần đâu, anh ổn mà”.

Tim cô bé đập mạnh đến nỗi tiếng đập của nó dội cả vào trong tai. Thùng tiền bị lấy đi từ văn phòng vào đêm xảy ra đám cháy. Allison đã được nghe ngài Cảnh sát trưởng đề cập chuyện đó với bố mình.

Anson không thể dành dụm được đồng nào, số tiền cậu kiếm được từ công việc rửa bát và sau đó là phụ bếp đều phải bù vào khoản bồi thường cho trận hỏa hoạn mà cậu gây ra trong công viên. Nếu Anson rời khỏi vịnh Cedar cùng với tiền, thì đó không phải là do lao động mà có. Cô bé muốn hỏi Anson hiện cậu sống bằng gì, nhưng cô sợ câu trả lời, sợ sự thật sẽ giống như tiếng sét bên tai.

“Trở về đi Anson”, cô bé khẩn khoản nhẹ nhàng. “Bố em sẽ giúp anh”.

“Ông ấy không thể”, cậu ta đáp. “Không phải lần này. Anh rất biết ơn và cảm kích về mọi chuyện ông ấy đã làm cho anh, nhưng lần này rắc rối hơn nhiều. Giờ anh đã mười tám tuổi rồi, Allison ạ. Chuyện này sẽ không được giải quyết nếu có người đứng ra bảo lãnh nữa. Anh sẽ bị xét xử như một người trưởng thành và anh không thể liều lĩnh như thế”.

“Anh, làm ơn hãy trở về đi”. Cô bé không muốn van xin. “Em không thể chịu được khi không biết anh ở đâu hay đang làm gì”.

“Quá muộn rồi, Allison ạ. Anh xin lỗi - xin lỗi em nhiều lắm”.

“Chưa quá muộn đâu anh. Không thể quá muộn được”. Anson dường như không hiểu rằng họ sẽ không bao giờ được ở bên nhau nữa nếu anh không chứng minh được mình trong sạch.

“Nơi anh đang ở”, cậu bắt đầu, rồi đột ngột dừng lại.

“Sao anh?”, cô bé thúc giục.

“Sẽ chẳng còn đường cho anh quay lại. Đáng lẽ ra anh không nên gọi điện cho em”.

“Không, em vui vì anh đã gọi cho em mà”.

“Giờ anh phải đi rồi”.

Vẻ miễn cưỡng trong giọng nói của Anson làm Allison muốn khóc. Cô muốn hét lên, van xin anh hãy nói chuyện với cô thêm một chút nữa. Nhưng theo bản năng, cô biết làm thế cũng sẽ không thay đổi được gì.

“Anh sẽ gọi lại cho em chứ?”.

“Anh không biết”.

“Em xin anh đây”. Tất cả tình yêu của cô gói gọn trong bốn chữ đó.

“Anh sẽ cố gắng. Hãy tin anh, Allison. Em là điều tốt đẹp nhất từng đến với cuộc đời anh”.

“Em tin ở anh. Em tin anh bằng cả trái tim mình. Em tin ở chúng ta”.

Điện thoại mất liên lạc.

Sau đó một lúc lâu, Allison chỉ ngồi bất động trên giường, tay nắm chặt ống nghe. Muốn khóc nhưng Allison kìm lại, không để nước mắt trào ra. Một lát sau, cô bé nghe tiếng cửa ga-ra đóng lại khi mẹ cô đi làm về. Năm học này, Rosie Cox dạy lớp năm tại một trường tiểu học ở vịnh Cedar.

“Allison”, mẹ cô nói vọng vào khi đi ngang qua phòng cô. Rosie gõ cửa. “Con gọt vỏ năm củ khoai tây để làm bữa tối nhé?”.

“Dạ”. Allison cố tỏ ra bình thường, như thể mọi thứ trong thế giới của mình vẫn yên ổn như mọi khi. Nhưng có lẽ cô bé thất bại, vì mẹ cô đã mở cửa phòng ra và liếc nhìn vào, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Mọi chuyện ổn cả chứ con?”, cô nhẹ nhàng hỏi.

Allison nhún vai. “Dạ, sao lại không?”.

Mẹ cô bước hẳn vào trong phòng và ngồi ngay mép giường. “Mẹ nhớ khi con ba tuổi, con khăng khăng cho rằng hoàn toàn có thể đồ ngũ cốc ra tô của mình”. Rosie mỉm cười. “Đó là vào một buổi sáng thứ bảy, con ngồi giữa sàn nhà bếp, đổ nguyên hộp ngũ cốc vào một cái tô không sót miếng nào. Mẹ bước vào, và con ngược lên nhìn mẹ, vẻ mặt như muốn nói ‘làm thế nào mà chuyện này có thể xảy ra với con kia chứ’. Vẻ mặt của con lúc này cũng như thế đấy”.

Allison đã nghe câu chuyện về món ngũ cốc đó hàng tá lần rồi.

“Con có làm gì đâu”, cô bé khăng khăng, và thật sự là thế.

Rosie vỗ vỗ vào tay con gái. “Vậy điều này có liên quan gì đến Anson không?”.

Allison muốn phủ nhận tất cả, muốn xả ra cơn giận dữ đang bùng phát từ sự sợ hãi và thất vọng. Mấy năm về trước, phòng thủ là cách cô bé phản ứng trước mọi việc xảy ra. Nhưng cô biết mảnh khoe đó không phát huy tác dụng nữa.

Cúi đầu xuống, cô bé thì thầm. “Anh ấy gọi điện cho con”.

Đúng như Allison nghĩ, mẹ cô nhảy dựng lên. “Khi nào? Mới đây hả?”.

Vẫn không ngẩng lên, Allison gật đầu.

“Chúng ta phải báo với Cảnh sát trưởng”, mẹ cô nói. “Con biết điều đó mà, phải không?”.

“Mẹ”, cô bé khóc. “Không thể được. Anson thề với con rằng anh ấy vô tội. Anh ấy bảo mình không hề phóng hỏa và con tin anh ấy”.

Mẹ cô choàng tay qua vai Allison. “Nếu đúng là như vậy thì chúng ta không có gì phải lo lắng. Chúng ta muốn Cảnh sát trưởng Davis phá vụ án này để Anson có thể trở về nhà mà, đúng không con?”.

Allison mong muốn điều đó hơn bất kỳ thứ nào khác trên đời này.

Mẹ cô gọi điện cho Cảnh sát trưởng, ông đến vừa lúc bố cô về tới nhà. Mọi người tập trung quanh bàn ăn trong bếp, và Cảnh sát trưởng Davis hỏi đi hỏi lại Allison nhiều vấn đề. Ông xem xét kỹ lưỡng từng chi tiết trong đoạn hội thoại ngắn giữa cô và Anson. Được nửa chừng thì điện thoại di động của ông đổ chuông. Ông xin phép ra ngoài nghe điện thoại rồi quay lại nhà bếp sau vài phút.

“Không thể lần ra dấu vết từ chiếc điện thoại đó”, ông thông báo. “Chúng tôi không biết thằng bé đang ở đâu”.

Đó là điều Anson đã nói với Allison, nhưng dù sao đi nữa thì cô bé cũng thấy nhẹ nhõm khi nghe Davis như vậy.

“Cháu có nghĩ nó sẽ gọi lại cho cháu không?”. Cảnh sát trưởng Davis hỏi, nhìn thẳng vào cô bé.

“Cháu... cháu không biết”. Nhưng Allison cầu mong Anson sẽ gọi.

“Cháu có biết thằng bé hiện sống như thế nào không?”.

“Không ạ”.

“Vậy còn tiền thì sao?”.

“Anh ấy nói là không cần”.

Bố mẹ cô khẽ liếc nhìn nhau, họ biết rằng con gái mình đã đề nghị giúp đỡ bạn trai với tất cả những gì nó có. Allison cố làm dịu không khí căng thẳng nên nói. “Cháu bảo anh ấy hãy trở về, nhưng anh ấy nói rằng không thể”.

“Ắt hẳn có nguyên do cho chuyện đó, Allison ạ”. Cảnh sát trưởng Davis nói. “Một người vô tội không cần phải lẩn trốn. Nếu nó gọi lại cho cháu, cháu hãy nói với nó là bác bảo thế, được chứ?”.

Allison nhìn thẳng vào mắt ông và gật đầu. “Cháu sẽ nói lại ạ”, cô bé hứa.